

17 בעבודתם יהי' שלימות היחוד ד"יהודה" ו"יוסף",
 18 תלמוד ומעשה: נוסף לההתכללות ע"ד הרגיל בין שני
 19 סוגי בני"י (כנ"ל), צריך להיות אצל כל סוג הוספה שלא
 20 בערך בעבודה השני', עד שהיה שלימות החיבור
 21 ביניהם.

22 ובנוגע לפועל – באותיות פשוטות: כל בעל עסק
 23 (זבולון) יוסיף – בכמות ובאיכות – בקביעות עתים
 24 לתורה בשופי (הרבה יותר ממה שלומד עד עתה), כך
 25 שנעשה (- מעין) יושב אוהל. וכל יושב אוהל
 26 (יששכר) יוסיף וירבה בנתינת הצדקה בשופי (הרבה
 27 יותר מנתינתו ע"ד הרגיל עד עתה), כך שנעשה גם (-
 28 מעין) דמארי עובדין טבין.

29 וכשמוסיפים בזה כדבעי, באופן שחודר בו לגמרי
 30 – מוכן שהוא משתדל להשפיע גם על עוד ועוד
 31 יהודים שגם הם יעשו כך, עד באופן של טופח על
 32 מנת להטפוח, שההוא ממשיך ומשפיע על אחרים,
 33 תלמידים ותלמידי תלמידים וכו'.

34 ויה"ר שזה יביא מיד את השלימות ד"והיו לאחדים
 35 גו" דיהודה ויוסף, דכל שבטי ישראל, עד דכל העולם
 36 כולו,

37 ו"בנערינו ובזקנינו בבנינו ובבנותינו" יוצאים כל
 38 בני"י מהגלות, בגאולה האמיתית והשלימה, "ודוד
 39 עבדי נשיא להם לעולם".

1 ומבואר בכ"מ¹⁰³, שלכל סוג צריך להיות גם
 2 העבודה השני': יושבי אוהל צריכים לעסוק גם בגמ"ח
 3 (כמאחז"ל¹⁰⁴ כל האומר אין לו אלא תורה בלי גמ"ח
 4 אפילו תורה אין לו. וגם רשב"י (שתורתו אומנתו¹⁰⁵)
 5 מודה שמפסיקין לעשות סוכה כו'¹⁰⁶ – מעשה
 6 המצוות), ובעלי עסק צריכים שהיה להם קביעות עתים
 7 לתורה¹⁰⁷, עכ"פ פרק א' שחרית ופרק א' ערבית¹⁰⁸
 8 (נוסף לדברי תורה – תושב"כ ותושבע"פ – שכ"א
 9 אומר בתפלה). אבל נשאר חילוק עיקרי ביניהם, שאצל
 10 יושבי אוהל "עיקר ורוב ימיהם" בלימוד התורה,
 11 "ומיעוט ימיהם בגמ"ח", ואצל "זבולון" הוא להיפך.

12 מכיון שעומדים בסוף זמן הגלות, וצריך כבר
 13 לסיים את ההכנות הכי אחרונות לגאולה, כולל –
 14 ל"והיו לאחדים גו" דיוסף ויהודה "ודוד עבדי נשיא
 15 להם לעולם" – מוכן שכבר ומכבר הגיע הזמן – וזהו
 16 ה"פקוח נפש" דהדור האחרון בגלות – שאצל בני"י

103 ראה אגה"ק שם.

104 ראה יבמות קט, ב. וראה לקו"ת ויקרא ביאור ולא תשכית
 סוף ס"ג (ה, א). לקו"ת ראה ד"ה כי תשמע בקול ס"ג (כג, ג). סה"מ
 תש"ח ע' 266 בהערה.

105 שבת יא, א.

106 ירושלמי ברכות פ"א סה"ב. שבת פ"א סה"ב.

107 רמב"ם הל' ת"ת פ"א ה"ח. תוס' שו"ע יו"ד ר"ס רמו. שו"ע

אדה"ז או"ח ר"ס קנה. וראה הל' ת"ת לאדה"ז פ"ג פרטי דינים בזה.

108 מנחות צט, סע"ב. הל' ת"ת לאדה"ז שם ס"ד.

המשך ביאור למס' שבת ליום שבת קודש עמ' ב

25 בו ביצה קלה שבביצים, כשהיא טרופה ונתונה באילפס. הגמרא
 26 מביאה ברייתא המבארת שיעור זה: תַּנְא ברייתא, המוציא קנה
 27 עבה או מרוסס, שיעורו כדי לבשל בו ביצה מְרוּפָה – מעורבת בַּשֶּׁמֶן
 28 ונתונה בְּאֵילָפִס – במחבת, שעל ידי שהיא מעורבת בשמן ממזרת
 29 להתבשל.

30 הגמרא מבררת מהי ביצה קלה: אָמַר ליה מר פְּרִיָה דְרַבִּינָא לְבְרִיהָ,
 31 מִי שְׂמִיעַ לָךְ בִּיצָה קְלָה מֵאֵי הִיא – האם שמעת מהי ביצה קלה.
 32 אָמַר לֵיהּ בְּנֵי, בִּיצָתָא דְצִילְצִילָא – ביצה של עוף קטן הנקרא
 33 צילצילא, שהיא קטנה וקלה משאר הביצים.

34 שאל מר בריה דרבנא את בנ: מֵאֵי טַעְמָא – מה הטעם שאתה
 35 מפרש שזו היא ביצה קלה, האם מְשֻׁיָם דְזוּמְרָא – שהיא ביצה קטנה,
 36 אם כן, אֵימָא דְצִיפְרָתָא – אמור שביצה קלה היינו ביצה של עוף
 37 הנקרא ציפרתא שהיא קטנה יותר.

38 אִישְׁתִּיק – שתק בנו, שלא היה בידו להשיב, ואָמַר לֵיהּ לאביו, מִיָּדִי
 39 שְׂמִיעַ לָךְ בְּהָא – האם שמעת איזה דבר בענין זה.

40 [אָמַר לֵיהּ אביו, הֲכִי – כך] אָמַר רַב שְׁשֵׁת, ביצה קלה שבביצים היא
 41 בִּיצַת תְּרַנְגוּלָתָא, וּמֵאֵי קָרוּ לָהּ בִּיצָה קְלָה – ומהו הטעם שהיא
 42 נקראת ביצה קלה, משום ששִׁיעוּרָא תְּכַמִּים שְׂאִין לָךְ בִּיצָה שהיא
 43 קְלָה לְבִשָּׁל – ממזרת להתבשל [יותר מביצת תְּרַנְגוּלָתָא].

44 שאל אותו בנו: וּמֵאֵי שְׂנָא – ומה שונים כָּל שִׁיעוּרֵי שְׁבֵת באוכלים
 45 ששיעורו אותם בכְּזוּזְנִיתָא, וְהֵכָא – וכאן משערים בכְּפִיצָה. אָמַר לֵיהּ
 46 לבנו, הֲכִי – כך אָמַר רַב נְחֻמָּה, מה ששיעורו הוא כדי לבשל
 47 ביצה קלה שבביצים, אין הכוונה לביצה קלה שלימה, אלא כְּזוּזְנִיתָא
 48 מְבִיצָה קְלָה.

1 המוציא חול הגס, שיעורו פְּרִי לִיתָן עַל פִּי כַּף שֶׁל סִידָן – כשיעור
 2 הראוי לערב בסיד, בשיעור שיש בכף של סידים.
 3 שואלת הגמרא: מֵאֵן תַּנְא דְחוּל מְעַלִּי לֵיהּ לְסִיד – מיהו התנא
 4 הסובר שחול מועיל לסיד. משיבה הגמרא: אָמַר רַב חֲסֵדָא, רַבִּי
 5 יְהוּדָה הִיא, דְתַנְיָא בְּרִייתָא, לֹא יִסוּד אָדָם אֶת בֵּיתוֹ כְּסִיד לְאַחַר
 6 החורבן, משום אבילות על ירושלים, אֵלֵּא אִם כֵּן עֵינֵיכּוּ בּוֹ תִּבְנִי אוֹ
 7 חוּל, כדי שלא יהא לבן כל כך. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, אִם עֵירֵב בּוֹ תִּבְנִי,
 8 מוֹתֵר לְסוּד בּוֹ, אֲבָל אִם עֵירֵב בּוֹ חוּל, אָסוּר, מִפְּנֵי שֶׁהוּא מְרַבֵּסִיד
 9 – שנעשה חוק על ידי החול. והרי שלשית רבי יהודה החול מועיל
 10 לסיד, ואם כן המשנה שנויה כשיטתו.

11 רַבָּא אָמַר, אֵפִילוּ תִימָא – אפילו אם תאמר שמשנתנו כְּרַבְּנִין
 12 הסוברים שהחול מקלקל את הסיד, מוכן מדוע השיעור הוא כשיעור
 13 הנצרך לערב בסיד, משום שְׂקִילְקוּלָא זְהוּ תִיקוּנָא – מה שהחול
 14 מקלקל את הסיד ומשחזרו, זהו תיקונו, שעל ידי כן מותר לסיד בו,
 15 ומטעם זה הדרך היא להוסיפו לסיד, ולכן חייבים על הוצאתו
 16 בשיעור זה.

17 שנינו במשנה: המוציא קנה, שיעורו פְּרִי לְעֵשׂוֹת קוּלְמוֹס. הגמרא
 18 מביאה ברייתא המבארת מהו שיעור זה: תַּנְא ברייתא, המוציא
 19 קנה, שיעורו כדי לעשות קוּלְמוֹס הַמַּנְיַע עַד לְקִשְׁרֵי אַצְבְּעוֹתָיו שֶׁל
 20 הכותב, שכך נוח לכתוב בו.

21 בְּעֵי רַב אֲשֵׁי, האם הכוונה לְקִשֶׁר הַעֲלִיּוֹן – לפרק המחבר את
 22 האצבע ליד, או לְקִשֶׁר הַתַּחְתּוֹן – לפרק שבאמצע האצבע. מסיקה
 23 הגמרא: תִּיקוּ – תעמוד שאלה זו בספק, שלא נפשטה.
 24 שנינו במשנה: וְאִם הָיָה הַקְּנָה עֵבָה כּו' או מרוסס, שיעורו כדי לבשל